

Evangelí del dilluns de la setmana I d'Advent: mai no he trobat una fe tan gran

Evangelí i comentari del dilluns de la setmana I d'Advent.

"Senyor, no soc digne que entris a casa meva. Però n'hi ha prou que ho diguis de paraula i el meu criat quedarà sa".

Demanem al Senyor que ens concedeixi la fe i la caritat del centurió, per ajudar les persones que tenim al voltant i obrir el cor a Déu.

Evangelí (Mt 8, 5-11)

Jesús va entrar a Cafarnaüm. Un centurió l'anà a trobar i li suplicava:

—Senyor, el meu criat és a casa al llit amb paràlisi i sofreix terriblement.

Jesús li diu:

—Vinc a curar-lo.

El centurió li respon:

—Senyor, jo no soc digne que entris a casa meva; però digues només una paraula i el meu criat es posarà bo. Perquè també jo, que estic sota l'autoritat d'un altre, tinc soldats a les meves ordres. I a un li dic: “Veste'n”, i se'n va, i a un altre: “Vine”, i ve, i al meu servent li mano: “Fes això”, i ho fa.

Quan Jesús ho sentí, en quedà admirat i digué als qui el seguien:

—En veritat us dic que no he trobat ningú a Israel amb tanta fe. I us dic que vindrà molta gent d'orient i d'occident i s'asseuran a taula amb Abraham, Isaac i Jacob en el Regne del cel.

Comentari

A l'evangelí d'avui se'ns presenta un estranger com a model de fe. De fet, s'emporta un dels elogis més grans de Jesús que es recullen als Evangelis: «En veritat us dic que no he trobat ningú a Israel amb tanta fe» (v. 10).

El centurió actua amb senzillesa: té una dificultat i acudeix a la persona que pensa que pot ajudar-lo a solucionar-la. Però per arreglar un problema, en primer lloc, cal que ho reconeguem. I això, de vegades, no ens resulta senzill.

De vegades serà perquè anem massa de pressa i no ens n'adonem. Ens manca temps i això es pot traduir en què ens costa de percebre les dificultats de les persones que ens envolten.

També pot passar que hàgim deixat de pregar o que el temps que dediquem a pregar no sigui de qualitat. D'aquesta manera, el problema se'ns fa inabordable i preferim mirar cap a una altra banda, com si el temps, per si sol, solucionés els problemes.

És veritat que el centurió ens dona una lliçó de fe en el Senyor. Però és una fe que ve precedida de la caritat. D'una mirada que sap aturar-se, sense precipitació i amb diligència, per estar a les coses dels altres.

Potser per això li resulta tan lògic anar al Senyor per demanar-li un miracle tan gran. Perquè sap que ell

no té aquesta capacitat de curar-lo,
però Jesús sí que en té.

Els desitjos del centurió de guarir el
seu soldat i que es posi bo el porten a
obrir el cor al Senyor. En certa
manera, li mostra ell mateix la seva
vulnerabilitat: la seva incapacitat per
guarir-lo ell mateix i la seva
necessitat absoluta d'un miracle per
part de Déu.

Pablo Erdozáin // Marcelo
Amantino - Pexels

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/gospel/evangelis-dilluns-de-la-setmana-i-dadvent-mai-no-
he-trobat-una-fe-tan-gran/](https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangelis-dilluns-de-la-setmana-i-dadvent-mai-no-he-trobat-una-fe-tan-gran/) (15/03/2026)